

ναζητώντας τον έχθρο του.

Τόν βρήκε στο πιο πυκνό μέρος του δάσους κι' ώρμησε κατεπάνω του φωνάζοντας :

— Κακοίστε, γιατί τόλμησες ν' άγγιξης τη γλυκειά μου Ρέττα ; Μάγε καταραμένη θα πεθάνω από το χέρι μου !...

Και χύμηξε να μπίξη στην καρδιά του Μαύρου Κινητού το μαχαίρι του.

Μά ο τρομερός του αντίπαλος, ο άρχηγός των κακών πνευμάτων του δάσους, γέλασε περιφρονητικά. Τό μαχαίρι πετάχτηκε μακριά απ' το χέρι του Τζωάννι κι' ένας άγριος βορρηάς σηκώθηκε, θμιοις μ' έκεινον πού φουούσε τó θρόνυ πού ό Μαύρος Κινητός πήρε με τη βία τη Ρέττα στην άγκαλιά του.

Κι' άρχισε πάλι να βροντά κι ν' άστράφτη και τά δέντρα έγεω- ναν θρηγώντας ός κάτω στη γη τις κορυφές τους κι' ή ίδια ή γη ταράζονταν συθέμελη... Ένας κεραυνός έπεσε άξαφνα, χτύπησε τó Τζωάννι, και τόν έρροξε κάτω νεκρό !

Ό Μαύρος Κινητός άφρησε ένα τρομερό, τρανταχτό γέλιο και χάθηκε...

***

Μόλις έπαψε ή θύελλα, ή Ρέττα βγήκε στο δάσος για νά βρη τó φίλο της. Ξυφούσε έδώ κι' έκει, κάτω από τά ρημαγμένα δέν- τρα, μά δεν τόν έβλεπε πουθενά...

— Τζωάννι !... Τζωάννι !... φωνάζε άπελπισμένα.

— Άξαφνα σπάθηκε.

Στη μέση τού δρόμου κοιτούσε ένα πτω- μα !

Ήταν ό Τζωάννι, γλιωμός, άρπυχος, πα- γωμένος.

Ή Ρέττα γονάτισε κοντά του κλαίγοντας άπελπισμένα, χτυπώντας τó στήθος της, τρα- δώντας τά χουσαί της μαλλιά...

— Τζωάννι, άγάτη μου, γιατί νά πεθά- νης ; Ξεκουξε με πόνυ. Τι θα γίνει τώρα, πως θα ζήσω χωρίς έσένα, άγατημένε μου ;

— Ω, θάνατε, σε παρακαλώ, λυτήσον μας, έ- νωσέ μας !... Έλα γρήγορα... Δεν μπορώ όποτε μιά στιγμή νά ζήσω πεινά...

Μιά σιά φάνηκε τότε μπρός στη Ρέττα, μιά σιά, λευκή, με πρόσωπο γλυκό και γε- λιαστό.

— Είμαι ό θάνατος ! της ελεε γλυκά. Ό θάνατος ό έλευθερωτής, πού κομίζει για πάν- τα τη λύτη, και δίνει την άνασταση και τη λήθη. Θέλεις νά κοιμηθής στην άγκαλιά μου ;

— Θέλω ! ελεε χωρίς διαταγμό ή Ρέττα. Ναι, θέλω, πολύ τó θέλω, καλέ μου. Ένω- σέ μας και θά σ' εύλογώ...

Ό θάνατος πήρε άμέσως στην άγκαλιά του τη νέα κόρη. Κι' άμέσως τά μάτια της βάρυναν από τόν αιώνιο ύπνο...

Ή Ρέττα άποκοιμήθηκε για πάντα !...

Σέ λίγο έφτασαν μοιρολογώντας ή νύμ- φες κι' ή νεράιδες τού δάσους. Και σ' ένα κίνημα τών μαγικών τους ραβδιών, ή γη άνοιξε για νά δεχτη τά σώματα τών δύο έρωτευμένων, κι' έλειπε πάλι έκλεισε.

Και σάν τάφο άπάνω τού Τζωάννι και της Ρέττας φύτρωσαν, μετά καιρό, μιά δαλιανιά και μιά δξιά. Κι' όταν φυσάει ό άνεμος, τά δύο δέντρα σμίγουν τά κλαδιά τους σ' ένα έρωτικό άγκάλιασμα και θροίζουν σιγαλά σάν να μιλούν μεταξύ τους και νά λένε λόγια άγάτης...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ

'Ανεκαλόφθη τελευταία από τά μέλη μιάς Γεωπονικής Έταιρείας τού Λονδίνου δι τά πορτοκάλια έχουν την ιδιότητα νά δανεϊζον- ται και νά διατηρούν μικροϊδιές τις όποιες άπόχθησαν κατά τη συ- νάφειά τους με διάφορα άλλα πράγματα. Έτσι, πορτοκάλια πού έτοποθετήθησαν μέσα σε κιβώτιο γεμάτο ύψο χόρτο πήσαν τη γεύ- ση τού τελευταίου. Έπίσης πορτοκάλια πού έναποθηκεύοντο μαζί με κρεμμύδια, άρχισαν σιγά-σιγά νά μυρίζουν κρεμμυδιλάς !...

Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΕΣ

'Έχει παρατηρηθεί δι ή φυματίωση εινε έντελώς άγνωστη στις 'Αρκτικές και 'Ανταρκτικές χώρες. Ή θερμοκρασία στα μέρη αυτά εινε πάντοτε κάτω τού μηδενός, αλλά ό άέρας δεν περιέχει ούτε την έλαχιστή ποσότητα σκόνης, από την όπαια μεταδίδεται κυρίως ή φθισι. Ένας άλλος λόγος πού έμποδίζει την ανάπτυξη της νόσου στις πολικές περιο- χές εινε, δι οι κάτοικοι τών χωρών αυτών φορούν πλατειά φορέματα πού δεν έμποδίζουν καθόλου την έλευθερία τών κι- νήσεων και την άδηλο άναπνοή.

ΑΠ' ΟΣΑ Δ'ΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό Μαρτέ και ή 'Ακαδημία. Μιά ελικρινεστάτη άπάντησις. Ή 'Αγία Θηρεσία και ή μοναχός. Ή άσχημία τού Φλεσιέ. Μιά έξυ- πνη άπάντησις. Ή κατάρχησις τών μοναχικών ταγμάτων και ή πρότασις τού Μακλέν. Τέ πραγματικό φύλον της Βέ- φικτων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μά μέρα ό Γάλλος συγγραφέυς Κρεμμύτων συνάντησε τόν πε- ρίφημο για την ελικρινεία τού συνάδελφó του Μωρέτ και τού ελε :

— Στην 'Ακαδημία υπάρχει μιά κενή θέσι. Γιατί δεν τη ζητάτε ;

— Όχι ; Όχι δά... Ξέρω κάποιον πού θά με καταψηφισή.

— Ποιόν ;

— Τόν... ίδιο τόν έαυτό μου !...

Ή 'Αγία Θηρεσία, όταν θροσκόταν σε κάποιο μοναστήρι, κατη- γορούσε διαρκώς τις άλλες μοναχές γιατί δεν ήσαν τακτικές στην τήρησι τών θεροσκευτικών καθήκόντων τών.

— Σήμερα, έλεγε, δεν πληγόνουν στην έκκλησία γιατί έχουν πο- νοκείαλο, άφιο γιατί τόν ελχυν την προηγουμένη ήμέρα, και με- θαίριο γιατί θά τόν έχουν την επομένη !...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ό Γάλλος μυθιστοριογράφος Μαρσέλ Πρεβέ

Μιά φορά ό περίφημος στρατηγός τών 'Αχαιών Φιλοπόμημν μπήκε σ' ένα χωριό πρω- τίτερα από τούς στρατεύμας πού τόν άκο- λουθούσαν.

Έκει τόν εινε μιά γυναίκα, ή όποία λόγω της άσχημίας τών τόν έπέρασε για στρατιώ- τη και τόν προσκάλεσε νά τη βοηθήσει τó σάκιμο τών κωποσούλιον της.

Όταν έφτασαν σε λίγο ό άξιωματικοί τού Φιλοπόμημος και βήτησαν τó στρατηγό νά καταγίνεται στην ταπεινή αυτή άσχολια, έ- μειναν κατάπληκτοι.

— Τι κάνεις αύτού, στρατηγέ ; τόν ρώ- τησαν.

— Πληρώνω τά έπιχειμα της... άσχημίας μου !... τούς άπάντησε ό μεγαλόμυθος στρα- τηγός.

***

Ό στρατάρχης Φεγκάντ έλεγε μιά μέρα στον Φλεσιέ, ό όποιος ελεε χειροτονηθεί έπί- σκωπος νεώτατος :

— Πρέπει να παραδεχτήτε δι ό πατέ- ρας σας θά παραξενευόταν πολύ άν ζούσε και σάς έβλεπε έπίσκοπο.

— Όχι και όσο φαντάζεστε, άποκρίθηκε ό πνευματώδης κληρικός. Γιατί δεν έκαμαν έπίσκοπο τόν γυιό τού πατέρα μου, άλλ' έ- μένα !...

***

Όταν ό σοφός κωποτιώσιος Μακλέν έμαθε δι έπρόκειτο να κα- ταγγηθών τά μοναχικά τάγματα, υπέβαλε στη Γαλλική Έθνοσυνέ- λευσι ένα ύπόμνημα, στο όποιο μεταξύ τών άλλων έλεγε και τά έξης :

— Όσων εν τούτοις σκόπιμο νά διατηρηθ ή ένας μοναχός από κάθε τάγμα, για νά μείνη στις μέλλουσες γενεές ένα δείγμα της άναθεμίας, της βεβαρωμένης και της παραφροσύνης τών αίωνων !...

***

Ή γνωστή για την έλευθεριότητα της 'Αγγλις ήθοποιός Βόφικτων, υπεδύθη κάποτε έναν άντροικό οόλο. Κατόπιν, όταν άπεσώθη στα παρασκήνια, ελετε με φαιδρότητα στους φίλους της :

— Περιέργο ! Ό μόνυ από τούς θεατάς με πέρασαν για άντρα !

— Ήουχάστε, δεσποινίς, της ελετε τότε κάποιος διάδοχος και ζηλιάρης θαυμαστής της. Οι άλλοι μωσι γνωρίζουν εκ πείρας τó... πραγματικό σας φύλο !...

***

Ό μέγας Καρτέσιος ελεε έπιφολεστάτη ύγεια, αλλά και ψυχραι- μιά άπαράμλλη. Συνήθιζε μάλιστα νά λέγη τó έξης χαρακτηριστικό :

— Έπειδι δεν βρήκα κανένα άσφαλές μέσον πρós διατήρησι της ζωής μου, για νά ήσυχάσω, άποφάσισα νά μη φοβούμαι πειά τó θά- νατο !...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑ ΡΟΣΦΟΥΚΑ

— Έμπιστευόμθα συνήθως τά μυστικά της καρδιάς μας στους άλλους μόνο και μόνο για νά προκαλέσουμε τόν οίκτο ή τó θαυμα- σμό τους.

— Ό άληθινός έρωσ εινε σπάνιος, αλλά ή άληθινή φιλία εινε ακόμα σπανιώτερη.

— Από δια τά βίαια πάθη, έκεινο πού άσχημίζει λιγώτε- ρο τις γυναίκες εινε ό έρωσ.